

143675». Així que per al lul·lista, són informacions massa incompletes i massa poc estudiades i contrastades per poder ser realment útils.

A. Bonner

50) Llull, «Condorcet Splitting and Point Criteria»

Una carta en anglès signada per
 Ramon Llull (1232-1316)
 Left Choir Chapel
 Church of San Francisco
 Palma de Mallorca

explicant que a la seva edat ja no escriu gaires cartes a editors de revistes, però que no troba just que un autor en la mateixa revista atribueixi a Condorcet un sistema de votació que de fet ha inventat ell. Tanmateix, però, està content amb els esforços de McLean, London i altres que han corregit aquesta equivocació en altres cercles. La carta sembla que fou tramesa per Friedrich Pukelsheim.

A. Bonner

52) Lohr, «Aktivität Gottes und Hominisierung der Welt»

El llibre *Philosophen der Renaissance – Eine Einführung (Filòsofs del Renaixement – Una introducció)* forma part d'un cicle dedicat a la història de la filosofia des de l'Antiguitat fins al segle xx que publica la Wissenschaftliche Buchgesellschaft –una mena de Cercle de Lectors amb un públic sobretot acadèmic, encara que no limitat a l'àmbit estrictament universitari.

Ja tan sols pel gran abast d'aquesta col·lecció, l'article de Charles Lohr sobre Llull té una innegable importància, donat que molts lectors alemanys interessats en la història de la filosofia entraran per primer cop en contacte amb Llull. Ara bé, aquest primer contacte serà tan sols superficial, com es desprèn dels temes presentats per Lohr de manera comprimida, però sempre entenedora. Així, l'autor destaca, entre d'altres, l'originalitat de la concepció lul·liana de la ciència, la teoria de les activitats divines i els correlatius, la distinció entre *prima* i *secunda intentio*, la teoria del caos, i, sobretot, l'antropologia lul·liana, que Lohr veu plasmada en la coneguda definició de l'home com a *animal homificans* –temes que en bona part ha tractat més a fons en altres llocs. L'últim dels punts que acabem d'esmentar, és a dir, la definició de l'home que dóna títol a l'article, l'autor l'explica en el sentit que l'operació pròpia

de l'home consisteix en l'hominització de l'univers a través dels seus actes d'intel·lecció. Entenent, l'home s'apropia l'univers i, d'aquesta manera, l'hominitza. Aquesta idea de Lohr, que es pot considerar sens dubte l'aspecte més original del seu present article, és molt suggestiva i posa en relleu força bé la modernitat de Llull, encara que deixa sense contestar algunes preguntes, sobretot pel que fa a les altres definicions d'aquest tipus donades a la *Logica nova* a la qual Lohr es refereix exclusivament: Déu com a *ens deitans*, el lleó com a *animal leonificans*, etc. (he intentat perseguir i elaborar en aquest sentit la idea de Lohr a l'article núm. 29 –ressenyat sota el núm. 22 més amunt–, pp. 74-78). Tot plegat, s'ha de dir que encara que les idees en una publicació com aquesta, que aspira sobretot a donar una visió de conjunt, no poden ser exhaustives, Lohr no tan sols ha aconseguit reunir alguns dels trets més característics de la filosofia lul·liana, sinó que també ha obert noves perspectives, com és el cas de l'hominització del món.

Finalment, si donem un breu cop d'ull a la resta del volum, s'ha de destacar positivament que la figura de Llull torna a reaparèixer sovint als altres capítols, per exemple quan es tracta sobre Nicolau de Cusa, Giordano Bruno, Felip Melanchthon, Petrus Ramus, etc., que, com és sabut, tots tenen a veure d'alguna manera o altra amb la història del lul·lisme. La visió del Renaixement que obtindran els lectors d'aquesta introducció –i que no seran pocs!– serà, doncs, força marcada per la figura de Llull, que no debades encapçala aquest volum.

Alexander Fidora

53) Lohr, «Ramon Llull's Theory of the Continuous and Discrete»

Lohr sets his discussion of the continuous and the discrete in the context of medieval debates on the intensity of qualities or *latitudo formarum*, that is, on increases or decreases in a quality (heat, for example) in a subject. Lohr contends that Llull was a major player in the development of such theories and also to medical theories of the intensity of qualities.

Lohr expounds here Llull's dynamic elemental theory as set forth in the *Arbor scientiae* (1295-6) and its relation to the theory of predicamental accidents as laid out in the *Logica nova* (1303), demonstrating that Llull's conception of quality had both an intensive (or 'proper') and an extensive (or 'appropriated') dimension. He also stresses the dynamism of the principles of the Lullian Art as being active powers which strive for their own perfection in creation.

Lohr is writing here for an extra-Lullian audience and so guides the reader carefully through aspects of Llull's dynamic conception of God and reality, his